

## عوامل خطر آفرین بیومکانیکی و عصبی عضلانی مرتبط با آسیب لیگامان صلیبی قدامی

### در زنان ورزشکار (مقاله مروری)

فرزانه ساکی<sup>۱</sup>، حسن دانشمندی<sup>۲</sup>، رضا رجبی<sup>۳</sup>، شادان محمدپور<sup>۴</sup>

۱. دانشجوی دکتری آسیب‌شناسی ورزشی و حرکات اصلاحی، دانشکده تربیت بدنی، دانشگاه تهران، تهران، ایران (نویسنده مسئول) تلفن ثابت: ۸۲۰۹۵۹۵۴ - ۰۲۱،

F\_saki@ut.ac.ir

۲. دانشیار دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی دانشگاه گیلان، رشت، ایران.

۳. استاد دانشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی، دانشگاه تهران، تهران، ایران.

۴. کارشناس ارشد آسیب‌شناسی و حرکات اصلاحی دانشگاه تهران، تهران، ایران.

#### چکیده

با وجود اینکه عوامل خطر آفرین درونی و بیرونی آسیب ACL بطور وسیعی مورد مطالعه قرار گرفته است، اما عوامل خطر بیومکانیکی و عصبی عضلانی که زنان را در معرض این آسیب قرار می‌دهند هنوز مبهم است. مطالعه مروری سیستماتیک حاضر عوامل خطر آفرین عصبی عضلانی و بیومکانیکی رایج آسیب مذکور را خلاصه می‌کند. از بانک‌های اطلاعاتی الکترونیکی PubMed Medline (از ۱۹۶۶ تا ۲۰۱۲)، Sport Discus (از ۱۹۸۵ تا ۲۰۱۲) و Science Direct (از ۱۹۸۲ تا ۲۰۱۲) برای شناسایی مطالعاتی که عوامل خطر آفرین آسیب ACL را مورد بررسی قرار داده بودند استفاده شد. بطور کلی ۱۵۲ مقاله یافت شد که ۵۲ مقاله بر عوامل خطر آفرین بیومکانیکی و عصبی عضلانی تمرکز داشتند. بررسی مقالات چهار ایملانس عصبی عضلانی: تسلط لیگامان، تسلط چهارسر، تسلط پا و تسلط تنه را نشان داد. شواهد موجود پیشنهاد می‌کند این چهار نقص با مکانیسم‌های آسیب ACL ارتباط دارند. مرور تحقیقات همچنین نشان داد آسیب ACL احتمالاً در چندصفحه حرکتی رخ می‌دهد تا فقط در یک صفحه. بنابراین غربال‌گری و شناسایی ایملانس‌های مذکور برای شناسایی ورزشکاران در معرض خطر ضروری بنظر می‌رسد. شناسایی الگوهای حرکتی غلط، طراحی و اجرای برنامه‌های مداخله‌ای ویژه با هدف پیشگیری را در اختیار قرار می‌دهد.

**واژگان کلیدی:** آسیب زنان، عوامل خطر آفرین، لیگامان صلیبی قدامی

وصول مقاله: ۹۱/۶/۱۷ اصلاحیه نهایی: ۹۱/۸/۲۷ پذیرش: ۹۱/۱۰/۱۷

#### مقدمه

معرض آسیب ACL قرار دارند. گزارش شده که ۷۰ درصد آسیب‌های ACL غیر برخورداری و ۳۰ درصد آنها برخوردار است (۲). میزان بالای خطر آسیب ACL در زنان ورزشکار و همچنین افزایش میزان شرکت زنان در ورزش (۹ برابر افزایش در ورزشهای دبیرستانی و ۵ برابر افزایش در ورزش‌های دانشگاهی) در ۳۰ سال گذشته، نگرانی عمومی را در این زمینه افزایش داده و آسیب ACL را موضوع بررسی بسیاری از مطالعات بیومکانیکی و مداخله‌ای کرده است. این مساله قابل توجه همراه با هزینه‌های بالای

لیگامان صلیبی قدامی (ACL)<sup>۱</sup> یکی از پر آسیب‌ترین لیگامان‌های زانو است که در ورزشکاران جوان ۱۵ تا ۲۵ ساله شیوع بیشتری دارد (۱). وقوع آسیب ACL، ۱/۶ آسیب در ۱۰۰۰ ورزشکار در هر ساعت بازی در ورزشکاران نخبه گزارش شده است. مطالعات اپیدمیولوژیکی نشان داده‌اند که زنان ورزشکار ۲ تا ۱۰ برابر بیشتر از مردان ورزشکار در

<sup>1</sup> Anterior Cruciate Ligament

حاضر، عوامل خطر آفرین بیومکانیکی و عصبی عضلانی مرتبط با آسیب ACL زنان ورزشکار بررسی جامع مطالعات پایه و کاربردی ضروری است. جستجوی پیشینه تحقیق از طریق موتورهای جستجوگر الکترونیک مدلاین<sup>۱</sup> (از ۱۹۶۶ تا ۲۰۱۲)، Sport Discus (از ۱۹۸۵ تا ۲۰۱۲) و Science Direct (از ۱۹۸۲ تا ۲۰۱۲) انجام شد. عبارات "لیگامان صلیبی قدامی"، "آسیب زانو" و "عوامل خطر آفرین"<sup>۲</sup> در عناوین جستجوها مورد استفاده قرار گرفت. جستجوی دستی نیز برای یافتن مقالات فارسی و همچنین مقالاتی که از طریق جستجوی پایگاه‌های اطلاعاتی به دست نیامده بودند، انجام شد. معیارهای ورود عبارت بودند از مقالاتی که مکانیسم‌های آسیب ACL، عوامل خطر آفرین آسیب ACL (آینده‌نگر و گذشته‌نگر) و بیومکانیک بارگذاری زانو را مخاطب قرار داده بودند. گزارشات منتشر نشده، مقالات منتشر شده غیرلاتین، مقالات موردی و مقالاتی که روی نمونه‌های انسانی انجام نشده بودند از مطالعه حذف شدند. علاوه بر این، مطالعاتی که روش‌های بازسازی و توانبخشی آسیب مذکور را بررسی کرده بودند در مطالعه حاضر مورد استفاده قرار نگرفتند. در مجموع با توجه به معیارهای ورود، ۴۳۹ مقاله بدست آمد. پس از حذف مقالات مشابه و مقالات غیر لاتین ۱۵۲ مقاله انتخاب گردید. در انتها، پس از مطالعه مقالات، ۵۲ مقاله که اطلاعاتی در مورد آسیب‌های لیگامان صلیبی قدامی فراهم می‌آوردند، انتخاب شدند.

### نتایج

شواهد موجود پیشنهاد می‌کنند نقص‌های عصبی-عضلانی شامل تسلط لیگامان، تسلط چهارسر، تسلط پا و تسلط تنه با مکانیسم‌های زیربنایی آسیب ACL ارتباط دارند و این نقص‌ها طی فعالیت‌های پویا می‌توانند موجب افزایش

درمان در دامنه‌ای از ۶۲۵ میلیون دلار سالیانه، افزایش پتانسیل از دست دادن فصل برای شرکت در ورزش و ناتوانی‌های طولانی‌مدت است و همچنین موجب ایجاد آسیب‌های ثانویه‌ای مانند پارگی مینیسک و استئوآرتریت در افراد آسیب‌دیده می‌شود که لزوم بکارگیری برنامه‌های پیشگیری از آسیب را پررنگ‌تر کرده است (۵-۳). چندین تئوری برای توضیح مکانیسم‌های زیربنایی تفاوت جنسیتی در میزان آسیب ACL ارائه شده‌اند. این تئوری‌ها شامل متغیرهای بیرونی و درونی (تفاوت‌های آناتومیکی، هورمونی، عصبی-عضلانی و بیومکانیکی) هستند. عوامل هورمونی به تغییراتی در اجزای مکانیکی لیگامان‌ها که براساس سطوح استروژن و پروژسترون در مراحل مختلف چرخه‌ی قاعدگی زنان اتفاق می‌افتد، برمی‌گردد (۶). عوامل آناتومیکی شامل افزایش زاویه Q (۹-۷)، پرونیشن پا (۱۳-۱۰)، هایپراکستنشن زانوها (۱۵ و ۱۴ و ۱۰)، شلی عمومی مفصلی (۸)، اندازه و شکل فضای بین‌کنبدیلی فمور است (۱۶). عوامل عصبی-عضلانی و بیومکانیکی از متغیرهای درونی قابل‌تعدیل هستند و مطالعه این عوامل بر این فرضیه تمرکز دارد که عوامل خطر آسیب ACL در زنان ورزشکار با مقادیر نقص عصبی-عضلانی مرتبط هستند (۱۷ و ۱۸). نقص‌های عصبی-عضلانی به عنوان اختلال در قدرت عضلانی، توان یا الگوهای فعالسازی که منجر به افزایش بارهای مفصل زانو و ACL می‌شوند، تعریف شده‌اند (۱۹). زنان ورزشکار طی فعالیت‌های ورزشی، نقص‌های کنترل عصبی-عضلانی را نشان می‌دهند که موجب افزایش بارهای مفاصل اندام تحتانی می‌شوند. هدف از مطالعه مروری حاضر بررسی عوامل خطر بیومکانیکی و عصبی عضلانی آسیب ACL در ورزشکاران بود.

### روش بررسی

از آنجا که کیفیت مطالعه مروری به کیفیت مقالات مرجع بستگی دارد، مطالعات بهترین شواهد برای پاسخ دادن به سوالات هستند. برای پاسخ‌گویی به سوال خاص پژوهش

<sup>1</sup> Electronic Medline Database

<sup>2</sup> Risk Factor

بارهای مفصل اندام تحتانی شوند. بررسی مطالعات همچنین نشان داد مفصل زانو ممکن است در وضعیت‌هایی که چندین صفحه حرکتی درگیر هستند بویژه در حرکاتی مثل فرود، پرش و برش بار زیادی را تحمل کند. ولگوس کلاپس زانو (افزایش ولگوس زانو، اداکشن ران و چرخش خارجی تیبیا) به عنوان اصلی‌ترین مکانیسم آسیب ACL معرفی شد.

### بحث

بیومکانیک حرکات برای درک پاتومکانیک آسیب ACL و ارائه برنامه‌های پیشگیری مناسب ضروری هستند. درک بهتر اتیولوژی آسیب به ارائه متدهای بهتر غربالگری و برنامه‌های پیشگیری کمک می‌کند و این امر با کاهش میزان آسیب همراه خواهد بود. به عنوان گامی در راستای ارائه برنامه‌های غربالگری و پیشگیری مناسب، مانورهای ورزشی که بیشتر موجب آسیب ACL می‌شوند، مشخص و ارزیابی شده‌اند. گزارش شده است که اکثر آسیب‌های غیربرخوردی ACL طی کاهش شتاب ناگهانی در تغییر مسیر یا مرحله فرود از پرش اتفاق می‌افتد (۲۰). عوامل خطر بیومکانیکی در هر سه صفحه حرکتی تشریح شده‌اند.

### مکانیسم صفحه ساجیتال: فلکشن تنه، ران و زانو

زانو، دامنه حرکتی بیشتری در صفحه ساجیتال نسبت به صفحه‌های فرونتال و عرضی دارد و فرود با زانوی صاف به عنوان یکی از مکانیسم‌های آسیب ACL شناخته شده است (۲۱). زنان هنگام فرود، پرش و برش فلکشن زانو کمتری نسبت به مردان دارند (۲۲-۲۴). هنگام حرکت زانو در صفحه ساجیتال نیروی برشی در انتهای پروگزیمال تیبیا از طریق تاندون پاتلا توسط انقباضات چهارسر ایجاد می‌شود. برش قدامی انتهای پروگزیمال تیبیا نسبت به ران بطور مستقیم ACL را در معرض فشار قرار می‌دهد (۲۵ و ۲۶). از طرف دیگر قرار گرفتن زانو در وضعیت نزدیک به اکستنشن (بین ۰ تا ۳۰ فلکشن) نیروهای برشی قدامی تیبیا را افزایش می‌دهد (۲۷ و ۲۶). مطالعات روی جسد و تشخیص آسیب با

مجله علمی دانشگاه علوم پزشکی کردستان / دوره هفدهم / پاییز ۱۳۹۳

آرتروسکوپی نشان داده‌اند ACL اصلی‌ترین محدودکننده نیروی برشی قدامی است. این نتایج حاکی از آن است که جلوگیری از جابجایی‌های صفحه ساجیتال و نیروهای برشی قدامی تیبیا از عملکردهای ACL است (۲۸ و ۲۹). نتایج تحقیقات حاکی از آن است که زنان فلکشن زانو، ران و تنه کمتری در مقایسه با مردان دارند (۳۱ و ۳۰). بلک بورن و پادوا<sup>۱</sup> (۲۰۰۹) دریافتند فلکشن تنه، نیروی عکس‌العمل زمین و فعالیت عضله چهارسر را کاهش می‌دهد. آنها همچنین در مطالعه دیگری گزارش کردند که افزایش فلکشن تنه طی عمل فرود باعث فلکشن بیشتر ران و زانو می‌شود، بنابراین، فلکشن تنه می‌تواند جزء اصلی برنامه‌های پیشگیری آسیب ACL به این دلیل که می‌تواند به طور همزمان بر سینتیک و سینماتیک اندام تحتانی تاثیرگذار باشد، قرار گیرد. بطور میانگین، زنان با نیروهای ضربه‌ای بیشتر و زوایای کمتر فلکشن ران و زانو در لحظه تماس با زمین فرود می‌آیند (۳۲). بلک بورن و پادوا (۲۰۰۸) نشان دادند که افزایش فلکشن تنه طی فرود، زوایای فلکشن ران و زانو را افزایش می‌دهد. محققان دریافتند فلکشن تنه، سینماتیک صفحه‌ی فرونتال یا هوریزنتال را طی فرود تغییر می‌دهد (۳۳). دویتا و اسکلی<sup>۲</sup> (۱۹۹۲) نتیجه گرفتند که فلکشن تنه و ران دو الگوی حرکتی مهم صفحه‌ی ساجیتال هستند، به نحوی که مقدار کم فلکشن تنه و ران با افزایش نیروی عکس‌العمل زمین همراه است (۳۴). با وجود اینکه تعداد زیادی از مطالعات از مکانیسم صفحه ساجیتال حمایت می‌کنند، این تحقیقات دارای محدودیت‌هایی نیز بوده‌اند. در مجموع، تحقیقات مذکور روی تک صفحه‌ای بودن مکانیسم آسیب بحث دارند و بر چند صفحه‌ای بودن آن تاکید دارند (۲۱). برای مثال، اگر آسیب فقط در اثر نیروهای برشی قدامی رخ می‌داد الگوی کبودی‌های استخوانی<sup>۳</sup> بعد از آسیب در MRI باید در قسمت داخلی طبق درشت‌نی مشاهده می‌شد. این در

<sup>1</sup> Blackburn and Padua

<sup>2</sup> Devita and Skelly

<sup>3</sup> bone bruise

### مکانیسم صفحه عرضی: چرخش‌های ران و تیبیا

دامنه حرکتی حرکات صفحه عرضی (چرخشی و جابجایی) همانند حرکات صفحه ساجیتال زیاد نبوده و از لحاظ تجربی، ارزیابی آن سخت است. یافته‌های موجود در زمینه بیومکانیک ران در فرود به چرخش داخلی بیشتر ران در زنان ورزشکار نسبت به مردان ورزشکار برمی‌گردد (۳۸). برخی مطالعات گزارش کرده‌اند که ACL استرین بالایی را در چرخش داخلی تیبیا تجربه می‌کند، در حالیکه این استرین در چرخش خارجی، کمتر گزارش شده است. مطالعات جسد توسط می‌یر و همکاران<sup>۳</sup> (۲۰۰۸) نشان داده است که بارهای فشاری و پیچش داخلی تیبیا می‌تواند موجب آسیب ACL شود (۳۹). این در حالی است که کراس شاگ و همکاران (۲۰۰۸) دریافتند که مکانیسم آسیب ترکیبی از چرخش داخلی ران، ابداکشن زانو و چرخش خارجی تیبیا است (۲۴). در مطالعه روی جسد می‌یر و همکاران دریافتند که چرخش داخلی تیبیا قبل از پارگی لیگامان و چرخش خارجی آن بعد از پارگی لیگامان اتفاق می‌افتد (۳۹). یافته‌ها در این باره متناقض است و اینکه کدام چرخش (داخلی یا خارجی) پرخطرتر است، هنوز مشخص نیست.

### مکانیسم چند صفحه‌ای: مکانیسم ولگوس کلاپس

مطالعات زیادی گزارش کرده‌اند زانو ممکن است در وضعیت‌هایی که چندین صفحه درگیر هستند بار زیادی را تجربه کند، بویژه در حرکاتی مثل فرود، پرش و برش که حرکت در چندین صفحه صورت می‌گیرد. بنابراین، بعید است که آسیب ACL تنها در یک صفحه رخ دهد (۳۰). در تایید این مفهوم، شایموکوچی<sup>۴</sup> و شالتز<sup>۵</sup> (۲۰۰۸) در یک مقاله مروری گزارش کردند اصلی‌ترین مکانیسم آسیب ACL اعمال بار بیش از حد به زانو در چندین صفحه است (۲۰). ولگوس به زاویه‌دار شدن به سمت بیرون بخش

حالی است که بدلیل نیروهای فشاری خارجی و چرخش‌های داخلی یا خارجی تیبیا کبودی در قسمت خارجی مشاهده می‌شود (۲۱). علاوه بر این، در حالیکه برخی مطالعات تحلیل حرکت گزارش کرده‌اند زنان هنگام فرود اکستنشن زانوی بیشتری در مقایسه با مردان دارند، مطالعات دیگری نشان داده‌اند بین زاویه فلکشن زانو زنان و مردان تفاوتی وجود ندارد (۳۶ و ۳۵). همچنین پیشنهاد شده زاویه فلکشن زانو پیش‌بینی کننده خوبی برای آسیب ACL نیست.

### مکانیسم صفحه فرونتال: ولگوس زانو

مکانیسم صفحه فرونتال یکی از موزات بحث برانگیز در آسیب ACL است. اکثر مطالعات از مکانیسم صفحه فرونتال به عنوان یکی از اجزاء مشارکت کننده در مکانیسم چند صفحه‌ای آسیب حمایت می‌کنند. مطالعه ویدئویی آسیب‌های ACL حین ورزش نشان داده است ابداکشن کلاپس یکی از وضعیت‌های رایج بدن هنگام آسیب است. السون و همکاران (۲۰۰۴) گزارش کردند ابداکشن یکی از مکانیسم‌های شایع آسیب در هندبال است (۳۷). کراس هاگ و همکاران<sup>۱</sup> (۲۰۰۷) نیز دریافتند زنان بستکبالیست ۵/۳ برابر بیشتر از مردان حین آسیب ACL مکانیسم کلاپس ولگوس را نشان داده‌اند. از طرف دیگر مطالعات تحلیل حرکت هم گزارش کردند زاویه ابداکشن و گشتاور ابداکتوری زانو از تفاوت‌های جنسیتی حین اجرای فعالیت‌های ورزشی هستند (۲۴). مطالعات آرتروسکوپی و تصویربرداری‌های بالینی هم اشاره کرده‌اند مکانیسم‌های صفحه فرونتال نقش مهمی در ایجاد آسیب ACL دارد (۳۰). در مطالعه هوت و همکاران<sup>۲</sup> (۲۰۰۵) زاویه ابداکشن زانو در ورزشکاران آسیب دیده بطور معناداری بیشتر از ورزشکاران سالم بود (۱۸).

<sup>3</sup> Meyer et al.

<sup>4</sup> Shimokochi

<sup>5</sup> Shultz

<sup>1</sup> Krosshaug

<sup>2</sup> Hewett et al

### تفاوت‌های جنسیتی در کنترل عصبی عضلانی

هنگامی که ورزشکار مانورهای ورزشی مثل فرود از پرش، برش و کاهش شتاب را انجام می‌دهد بین نیروهای استاتیک و دینامیک عمل کننده بر زانو برای حفظ ثبات عملکردی مفصل تعامل وجود دارد. نیروهای دینامیک شامل فعالیت آگاهانه و ناآگاهانه عضلات است در حالیکه، نیروهای استاتیک شامل نیروهای غیرانقباضی تولید شده توسط لیگامان‌ها، بافت‌های همبند و استخوان‌هاست (۴۱). درجه‌ای که هر یک از این نیروها در حفظ ثبات زانو حین فعالیت‌های عملکردی نقش دارند با توجه به فرد و نوع فعالیت متفاوت است (۴۲). با این وجود، زمانی که نیروهای دینامیک محدودکننده حرکت مفصل برای تعدیل بارهای مفصلی کافی نباشند، نیروهای استاتیک در معرض بارهای بزرگتری قرار می‌گیرند و بطور بالقوه منجر به آسیب ACL می‌شوند (۴۳). بنابراین، الگوهای کنترل عصبی-عضلانی که سیستم محدود کننده دینامیک را در مفصل زانو هدایت می‌کنند منجر به اعمال بار بیش از حد به ساختارهای استاتیک، کاهش ثبات عملکردی مفصل و افزایش خطر آسیب ACL می‌شوند (۴۴). نقص‌های عصبی-عضلانی به عنوان اختلال در قدرت عضلانی، توان یا الگوهای فعالسازی که منجر به افزایش بارهای مفصل زانو و ACL می‌شوند، تعریف شده‌اند (۱۹و۴۵). زنان ورزشکار طی فعالیت‌های ورزشی، نقص‌های کنترل عصبی-عضلانی را نشان می‌دهند که موجب افزایش بارهای مفاصل اندام تحتانی می‌شوند (۱۹). هوت<sup>۵</sup> و همکاران (۲۰۱۰) چهار نقص عصبی-عضلانی شامل تسلط لیگامان<sup>۶</sup>، تسلط چهارسر<sup>۷</sup>، تسلط پا<sup>۸</sup> و تسلط تنه<sup>۹</sup> که اعتقاد بر این است نقص‌های مذکور با مکانیسم‌های زیربنایی آسیب ACL

دیستال یک استخوان یا یک مفصل اشاره دارد. در مفصل زانو، ولگوس ممکن است در نتیجه حرکت ابداکشن بخش دیستال تیبیا نسبت به ران یا در نتیجه حرکات چرخشی زانو (چرخش‌ها داخلی و خارجی تیبیا و ران) در صفحه عرضی رخ دهد (۳۰). هولیس<sup>۱</sup> و همکاران چرخش محوری تیبیا را نسبت به ران حین ولگوس زانو توصیف کردند، آنها دریافتند با افزایش فلکشن زانو چرخش داخلی تیبیا هم افزایش می‌یابد، بنحوی که در فلکشن ۹۰ درجه تیبیا دارای ۲۱ درجه چرخش داخلی است. بنابراین مکانیسم ولگوس کلاپس توضیح می‌دهد آسیب نه تنها در صفحه فرونتال رخ می‌دهد بلکه صفحات دیگر حرکت هم در وقوع آسیب نقش دارند (۴۰). آسیب‌های غیربرخوردی ACL اغلب نشان داده‌اند پوسچر رایج بدن در لحظه آسیب حین فعالیت‌های کاهش شتاب شامل زانو در وضعیت نزدیک به اکستنشن کامل (بین ۰ تا ۳۰ درجه)، تیبیا در وضعیت چرخش خارجی و کف پا در وضعیت ثابت است (۲۴ و ۲۲). مطالعات ویدئویی السون<sup>۲</sup> و همکاران (۲۰۰۴) و کراس شاگ و همکاران (۲۰۰۷) نشان داد ولگوس کلاپس شایع‌ترین مکانیسم آسیب ACL در زنان هندبالیست و بسکتبالیست بوده است (۲۴ و ۳۷). کراس شاگ و همکاران همچنین گزارش کردند زنان بستکبالیست ۵/۳ برابر بیشتر از مردان حین آسیب ACL مکانیسم کلاپس ولگوس را نشان داده‌اند. زنان ورزشکار زاویه ولگوس و گشتاور ابداکشن بیشتری حین مانورهای ورزشی نسبت به مردان دارند (۲۴). غربالگری قبل از فصل ورزشکاران و پیگیری آسیب‌های ACL بصورت آینده‌نگر نشان داد ورزشکارانی که دچار آسیب ACL شدند حین فرود ۸ درجه، ولگوس بیشتری نسبت به افراد سالم داشته‌اند. اندازه‌گیری گشتاور ولگوس زانو با ۷۳ درصد حساسیت<sup>۳</sup> و ۷۸ درصد ویژگی<sup>۴</sup> توانست آسیب ACL را پیش‌بینی کند.

<sup>4</sup> specificity

<sup>5</sup> Hewett

<sup>6</sup> Ligament Dominance

<sup>7</sup> Quadriceps Dominance

<sup>8</sup> Leg Dominance

<sup>9</sup> Trunk Dominance

<sup>1</sup> Hollis

<sup>2</sup> Olsen

<sup>3</sup> sensitivity

جهت نیروی عمل کننده تولید می شود. بنابراین، زمانی که یک ورزشکار زن فوتبالیست با یک پا حرکت برش را انجام می دهد و یا یک بسکتبالیست حرکت فرود از ریپاند را انجام می دهد، به زمین نیرو وارد می کند، زمین نیز با یک نیروی مساوی و خلاف جهت او را به عقب می راند. نیروی عکس العمل تجربه شده توسط ورزشکار بطور واقعی از وزن بدن فرد بیشتر است بدلیل اینکه بدن فرد و سگمنت های بدن فرد دارای اینرسی هستند و نیروی بیشتری از وزن فرد به زمین وارد می کنند. این خواص اینرسی به سرعت حرکت مرتبط می شود و باعث می شود این نیروها و وزن بدن بر زمین و بدن اثر داشته باشند (۴۶). طی تمام فعالیت ها، نیروی عکس العمل زمین بر مرکز ثقل<sup>۱</sup> بدن وارد می شود. مرکز ثقل که در سگمنت تنه قرار دارد هدف نیروی عکس العمل زمین است، از این رو تنه و کنترل حرکت تنه برای کنترل نیروهای عکس العمل زمین وارد بر بدن حیاتی هستند. علاوه بر تنه، موقعیت مرکز ثقل نسبت به مفصل زانو و سطح پلاتار پا برای حمایت یا آسیب زانو ضروری است. تنه، نقشی حیاتی در توانایی زنان ورزشکار برای کنترل بدن خود در فضا دارد. در بخش بعدی در مورد تسلط تنه بحث خواهد شد. با این وجود در مفهوم تسلط لیگامان نیروهای عکس-عمل زمین از حرکات تنه پیروی کرده و اگر تنه ی فرد به سمت جانب حرکت کند، مرکز ثقل نیز به سمت جانب جابه جا می شود. با جابه جایی مرکز ثقل، نیروی عکس العمل زمین نیز به سمت جانب مرکز مفصل زانو حرکت کرده و موجب ایجاد ولگوس در زانو می شود. حرکت بیش از حد تنه به جانب یا فقدان کنترل عصبی عضلانی کافی حرکات تنه در صفحه فرونتال حین فعالیت های ورزشی باعث حرکت نیروی عکس العمل زمین به سمت مرکز جرم، جانب مفصل زانو و ابداکت شدن تیبیا می شود. افزایش ولگوس زانو باعث افزایش فشار بر لیگامان ACL می شود. گزارش شده است ۵ درجه افزایش در ولگوس زانو نسبت به

ارتباط دارند را توصیف کردند (۴۶). از این رو باید این نقص ها در ورزشکاران مشخص شده و برنامه های خاصی که نقص عصبی-عضلانی ویژه ای را هدف قرار داده اند، ارائه شوند.

### تسلط لیگامان

تسلط لیگامان زمانی رخ می دهد که استراتژی های کنترل عصبی-عضلانی بکار گرفته شده توسط ورزشکار، پایداری دینامیک کافی را برای زانو فراهم نمی کنند، بنابراین هنگام فعالیت های ورزشی مقدار زیادی از نیروی عکس العمل زمین توسط لیگامان های زانو جذب می شود (۱۸). زمانی که زانو در وضعیت ولگوس قرار می گیرد فراخوانی عصبی می تواند جزئی از مکانیسم آسیب باشد، ایمبالانس های عصبی-عضلانی مشاهده شده در زنان، مسئول چنین نقص های بیومکانیکی است. در این نقص عضلات به طور کامل نیروهای عکس العمل زمین را، جذب نمی کنند و مفاصل و لیگامان ها باید میزان بالایی از نیرو را در دوره زمانی کوتاهی جذب کنند. جذب نیروی زیاد در یک دوره کوتاه مدت می تواند باعث پارگی ACL شود. در تسلط لیگامان نیروی عکس العمل زمین حرکات اندام تحتانی را کنترل می کند و باعث می شود زانو در وضعیت ولگوس قرار گیرد (۳۱ و ۴۷). تسلط لیگامان در زنان ورزشکار که با افزایش ولگوس زانو یا افزایش ابداکشن تیبیا همراه است در مانورهای دو، برش و فرود از پرش گزارش شده است (۴۸). در تسلط لیگامان فرد از ساختارهای آناتومیک (تطابق استخوانی و غضروف های مفصلی) و تثبیت کننده های استاتیک برای جذب نیروهای عکس العمل زمین استفاده می کند تا از حرکت دهنده های عضلانی اصلی اندام تحتانی (۴۶). گروه عضلانی زنجیره حرکتی خلفی که در کنترل عضلانی اندام تحتانی نقش دارند عبارتند از عضلات سیرینی (بزرگ و کوچک)، همسترینگ، دوقلو و نعلی. عضلات بزرگ و قوی زنجیره خلفی باید برای جذب نیروهای عکس العمل زمین بطور مناسبی فراخوانی شوند. طبق قانون سوم نیوتن همیشه یک نیروی عکس العمل مساوی و خلاف

<sup>1</sup> Center of Mass

واروس/ولگوس پایدار کند. در واقع ترکیب افزایش فعالیت چهار و کاهش فعالسازی همسترینگ خطر آسیب ACL را در زنان افزایش داده است (۴۵ و ۴۸ و ۵۱). قدرت کم همسترینگ نسبت به چهارسر می‌تواند یکی از دلایل آسیب ACL باشد (۵۳). کشش ناکافی تیبیا به عقب توسط همسترینگ بدلیل ضعف در قدرت، فعال شدن محدود یا تاخیر در زمان رسیدن به اوج گشتاور، نمی‌تواند ثبات کافی را برای متعادل کردن نیروهای تولید شده توسط چهارسر و نیروهای خارجی اعمال شده به ساق پا فراهم کند (۵۳). گزارش شده است زنان ورزشکار نسبت قدرت همسترینگ به چهارسر کمتری نسبت به مردان دارند (۵۴ و ۵۱ و ۴۵ و ۱۶) و زمان رسیدن به اوج گشتاور همسترینگ در زنان نسبت به مردان طولانی‌تر است (۵۳).

#### تسلط پا

تسلط پا بعنوان کنترل عصبی-عضلانی متفاوت بین اندام تحتانی چپ و راست تعریف شده است (۵۰). این نقص بوسیله نامتقارن بودن پاها و وضعیت پا هنگام فرود از پرش توصیف شده است که در آن پای ضعیف‌تر و غیربرتر جلوتر از پای برتر قرار می‌گیرد (۱۹). گزارش شده است زنان ورزشکار نیروی گشتاور کمتری در پای غیربرتر نسبت به پای برتر خود تولید می‌کنند (۴۵). اختلاف ۱۵ درصد یا بیشتر در قدرت یا توان اندام‌های دو طرف یک عامل خطرآفرین مهم در آسیب‌های اندام تحتانی است (۴۱). گزارش شده است افراد مبتلا به آسیب ACL ۶/۴ برابر گشتاور ابداکشن بزرگتری نسبت به افراد سالم داشته‌اند. پیشنهاد شده است ایمبالانس بین اندام‌های چپ و راست می‌تواند خطر آسیب ACL را افزایش دهد (۵۰). اغلب پای غالب قدرت و هماهنگی بالاتری دارد و نشان داده شده است که ایمبالانس در قدرت عصبی-عضلانی، انعطاف پذیری و هماهنگی، پیش‌بین‌کننده‌های مهمی از افزایش خطر آسیب در زنان ورزشکار هستند (۵۰). تکیه بیش از حد به پای برتر باعث اعمال نیروها و گشتاورهای بزرگتری به

راستای طبیعی زانو در صفحه فرونتال، می‌تواند ۶ برابر بار بیشتری به زانو وارد کند (۴۹). همچنین هوت و همکاران (۲۰۰۵) دریافتند زنان ورزشکار مبتلا به آسیب ACL زاویه ولگوس و گشتاور ابداکشن بیشتری حین فرود نسبت به ورزشکاران سالم داشتند (۱۸). تجزیه و تحلیل رگرسیونی نشان داده است زاویه ولگوس و گشتاور ابداکتوری مهم‌ترین پیش‌بینی‌کننده‌های آسیب ACL هستند (۱۸).

#### تسلط چهارسر

تسلط چهارسر زمانی رخ می‌دهد که استراتژی‌های کنترل عصبی-عضلانی بکارگرفته شده توسط ورزشکار برای فراهم کردن ثبات زانو ترجیحا باعث فعال شدن عضلات چهارسر زانو می‌شوند (۵۰). تسلط چهارسر بعنوان ایمبالانس بین قدرت، فراخوانی و هماهنگی اکستنسور و فلکسور زانو تعریف شده است که به پایدار کردن مفصل زانو عمدتا بوسیله‌ی عضلات چهار سر برمی‌گردد (۱۸ و ۱۷). مطالعات الکترومیوگرافی نشان داده است زنان هنگام اجرای مانورهای ورزشی بیشتر عضلات چهارسر را خود را فعال می‌کنند (۵۱ و ۳۱). زمانی که عضله چهار سر فعال شود زانو در وضعیت اکستشن قرار می‌گیرد که این وضعیت یکی از مکانیسم‌های رایج آسیب ACL است. منقبض شدن چهارسر همچنین باعث سفت یا فشرده شدن مفصل درشت‌نثی رانی<sup>۱</sup> می‌شود. علاوه بر این، زمانی که چهار سر منقبض می‌شود تیبیا نسبت به فمور به جلو کشیده می‌شود. در این وضعیت ACL تلاش می‌کند تیبیا را به عقب بکشد. انقباض عضله چهارسر در چنین وضعیتی باعث اعمال نیروهای برشی به تیبیا و ACL می‌شود (۴۶ و ۵۲). بعبارت دیگر، خط کشش عضلات همسترینگ بگونه‌ای است که می‌تواند تیبیا را به عقب بکشد و فشار روی ACL را کم کند. فعالسازی همسترینگ می‌تواند میزان بار وارد شده بر ساختارهای غیرفعال زانو را کاهش دهد، نیروی فشاری مفصل زانو را افزایش داده و زانو را نسبت به بارهای خارجی

<sup>1</sup> Tibiofemoral joint

جانب حرکت کند (نسبت به پای اتکا)، بردار نیروی عکس العمل زمین نیز به سمت جانب حرکت می‌کند و نسبت به مرکز مفصل زانو دارای بازوی اهرم بلندتری خواهد بود که به طور مستقیم بار ابداکشن را افزایش می‌دهد (۵۷). هوت و همکاران (۲۰۰۹) با مطالعه ویدئویی آسیب ACL بیان کردند زنان ورزشکار در لحظه آسیب فلکشن جانبی تنه و ولگوس زانو بیشتری نسبت به مردان حین فرود داشته‌اند (۵۷). فورد<sup>۴</sup> و همکاران نیز کاهش کنترل فعال تنه هم در صفحه ساجیتال و هم در صفحه فرونتال را حین فرود در زنان گزارش کردند (۶۴). همچنین زازولاک<sup>۵</sup> و همکاران (۲۰۰۷) بیان کردند جابجایی زاویه‌ای تنه به سمت جانب ممکن است بهترین پیشگوکننده آسیب ACL باشد (۵۵). آنها همچنین گزارش کردند افراد مبتلا به آسیب ACL جابجایی جانبی تنه بیشتری نسبت به افراد سالم دارند و کاهش قدرت چرخش‌دهنده‌های خارجی ران تنها عامل پیش‌بین مشترک بین آسیب‌های اندام تحتانی و کمر بوده است. زنان ورزشکار همچنین بطور معنی‌داری استقامت عضله مربع کمری آنها نسبت به مردان کمتر بود. ضعف یا عدم استقامت عضلانی، عضلات مرکزی بعنوان یک عامل تعیین‌کننده در ولگوس زانو در پرش و فرودهای مکرر ذکر شده است (۶۵). علاوه بر ضعف تنه، زازولاک (۲۰۰۷) در مطالعه دیگری به این نتیجه رسید که اختلال در حس عمقی تنه می‌تواند ثبات دینامیک زانو را تغییر داده و خطر آسیب در زنان را پیش‌بینی کند (۵۸). ارتباط بین حس عمقی تنه با آسیب ACL در زنان ورزشکار توسط هوت و همکاران نیز گزارش شد. آنها دریافتند زنان مبتلا به آسیب ACL بعد از بازسازی این لیگامان اختلال بیشتری در کنترل عصبی و حس عمقی تنه نسبت به مردان آسیب دیده دارند (۱۸). بر اساس این داده‌ها بنظر می‌رسد تمرینات ثبات مرکزی شامل تمرینات حس عمقی، اغتشاش درمانی و اصلاح نوسانات

زانو می‌شود، در حالیکه پای غیربرتر بدلیل انعطاف‌پذیری کمتر ساختارهای دینامیک بیشتر در معرض آسیب ACL قرار می‌گیرد.

### تسلط تنه

ثبات مرکزی بعنوان توانایی بدن در حفظ راستای صحیح مجموعه کمری-لگنی-ران تعریف شده است (۵۵). تسلط تنه که به عنوان ایملانس بین نیازهای اینرسی تنه<sup>۱</sup> و کنترل و هماهنگی مقابله با آن تعریف شده است (۵۶). تسلط تنه (اختلال عملکرد مرکز بدن)<sup>۲</sup> به طور ساده به عنوان ناتوانی در کنترل دقیق تنه در سه بعد توصیف شده است (۴۶). از آنجایی که بطور معمول زنان حس کافی از وضعیت تنه خود در فضای سه بعدی ندارند و یا بدنبال اغتشاش و اختلال در تنه اجازه حرکت بیشتری به تنه خود می‌دهند در آینده بیشتر در معرض خطر آسیب‌های ACL قرار خواهند گرفت (۵۷ و ۵۸). فعالیت پیش‌بین<sup>۳</sup> تثبیت‌کننده‌های تنه و لگن برای متعادل کردن حرکات تنه و تنظیم پوسچر اندام تحتانی لازم است. کاهش فعالیت پیش‌بین تثبیت‌کننده‌های مذکور می‌تواند باعث حرکت تنه به جانب و افزایش بارهای ابداکشن زانو شود (۵۵ و ۵۹ و ۶۰). عضلاتی که ثبات مرکزی را فراهم می‌کنند عبارتند از: چرخش‌دهنده‌های خارجی ران، عضلات سرینی، همسترینگ، شکم، مربع کمری، راست‌کننده ستون فقرات و مولتی‌فیدوس (۶۱). بهبود کارایی این عضلات برای فراهم کردن ثبات تنه در چندین صفحه بنظر میرسد در کاهش خطر ابتلا به آسیب ACL در زنان ورزشکار مفید باشد. کاهش ثبات مرکزی و فعالیت تثبیت‌کننده‌های تنه و ران می‌تواند بر عملکرد ورزشکار در فعالیت‌های توانی اثر بگذارد و ممکن است به علت عدم کنترل مرکز جرم بدن بطور ثانویه باعث آسیب شود (۶۲ و ۶۳). ارتباط ثبات مرکزی با آسیب ACL به فلکشن جانبی تنه نسبت داده شده است (۵۵). اگر تنه به سمت

<sup>1</sup> Inertial demands of the trunk

<sup>2</sup> Core Dysfunction

<sup>3</sup> preactivation

<sup>4</sup> Ford

<sup>5</sup> Zazulak

ممکن است بروز نسبی آسیب را در ورزشکاران کاهش دهد. متدهای ساده‌ی غربالگری و مشخص کردن ورزشکاران در معرض خطر آسیب که به راحتی برای مربیان، تمرین‌دهنده‌های ورزشی، فیزیوتراپیست‌ها و ورزشکاران در دسترس باشد، اجازه‌ی غربالگری وسیع ورزشکاران و مشخص کردن ورزشکارانی که نیازمند شرکت در برنامه پیشگیری هستند را می‌دهند.

### تشکر و قدردانی

نویسندگان مقاله مراتب تشکر و قدردانی خود را از کلیه محققانی که از مقالات آنها در تدوین این مقاله مروری استفاده شده است اعلام می‌دارند.

بدن بطور بالقوه باعث کاهش آسیب‌های غیربرخوردی ACL در زنان ورزشکار می‌شوند.

### نتیجه‌گیری

عوامل خطر آفرین بیومکانیکی و عصبی-عضلانی، به عنوان فاکتورهای مهم در بروز آسیب ACL و زانو در زنان ورزشکار بیان شده‌اند. باور بر این است که تفاوت‌های بیومکانیکی و عصبی-عضلانی تنه و اندام‌تحتانی، محتمل‌ترین دلیل اختلاف قابل توجه نرخ بالای شیوع آسیب غیر برخورداری ACL در زنان به نسبت مردان است. در حال حاضر، روشی دقیق و کاربردی در غربالگری و مشخص کردن ورزشکاران در معرض خطر آسیب ACL وجود ندارد. ارزیابی خطرهای بالقوه آسیب قبل از شرکت در فعالیت ورزشی که با برنامه‌های مداخله‌ای هدفمند جهت اصلاح ایمبالانس‌های عصبی-عضلانی دنبال می‌شود،

### Reference

1. Griffin LY, Albohm MJ, Arendt EA, Bahr R, Beynon BD, DeMaio M, and et al. Understanding and preventing noncontact anterior cruciate ligament injuries. *The American Journal of Sports Medicine* 2006;34:1512-32.
2. McNair P, Marshall R, Matheson J. Important features associated with acute anterior cruciate ligament injury. *The New Zealand Medical Journal* 1990;103:537- 539.
3. Agel J, Arendt EA, Bershadsky B. Anterior cruciate ligament injury in national collegiate athletic association basketball and soccer. *The American Journal of Sports Medicine* 2005;33:524-31.
4. Hewett TE, Shultz SJ, Griffin LY. Understanding and preventing noncontact ACL injuries. *Human Kinetics Publishers* 2007: 47- 56.
5. Norris CM. *Sports injuries: Diagnosis and management: Butterworth Heinemann* 2004: 33- 45.
6. Chandrashekar N, Mansouri H, Slauterbeck J, Hashemi J. Sex-based differences in the tensile properties of the human anterior cruciate ligament. *Journal of Biomechanics* 2006;39:2943-50.
7. Daneshmandi H, Azhdari F, Saki F, Daneshmandi MS. The study of lower extremity alignment in athletes with and without ACL reconstruction. *Brazilian Journal of Biomotricity* 2011;5:248-54.
8. Daneshmandi H, Saki F. The study of joint hypermobility and Q angle in female football players. *World Journal of Sport Science* 2010;3:243-7.
9. Daneshmandi H, Saki F, Shahheidari S, Khoori A. Lower extremity malalignment and its linear relation with Q angle in female athletes. *Procedia-Social and Behavioral Sciences* 2011;15:3349-54.
10. Daneshmandi H, Saki F, Daneshmandi L, Daneshmandi MS. Lower extremity alignment in female athletes with ACL reconstruction. *Medicina Dello Sport* 2012;65:211-21.
11. Daneshmandi H, Saki F. The study of static lower extremity posture in female athletes with ACL injuries. *Harkat Sport Medicine* 2009;1:75-91 [in persian].

12. Hertel J, Dorfman JH, Braham RA. Lower extremity malalignments and anterior cruciate ligament injury history. *J Sports Sci Med* 2004;3:220-5.
13. Trimble MH, Bishop MD, Buckley BD, Fields LC, Rozea GD. The relationship between clinical measurements of lower extremity posture and tibial translation. *Clinical Biomechanics* 2002;17:286-90.
14. Daneshmandi H, Saki F. The relationship between ACL injury of elit athletic females and their body mechanic. *Olympic* 2011;18:67-84 [in persian].
15. Loudon J, Jenkins W, Loudon K. The relationship between static posture and ACL injury in female athletes. *The Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy* 1996;24:91.
16. Anderson AF, Dome DC, Gautam S, Awh MH, Rennirt GW. Correlation of anthropometric measurements, strength, anterior cruciate ligament size, and intercondylar notch characteristics to sex differences in anterior cruciate ligament tear rates. *The American Journal of Sports Medicine* 2001;29:58-66.
17. Ford KR, Myer GD, Hewett TE. Valgus knee motion during landing in high school female and male basketball players. *Medicine & Science in Sports & Exercise* 2003;35:1745-1750.
18. Hewett TE, Myer GD, Ford KR, Heidt Jr RS, Colosimo AJ, McLean SG, and et al. Biomechanical measures of neuromuscular control and valgus loading of the knee predict anterior cruciate ligament injury risk in female athletes. *The American Journal of Sports Medicine* 2005; 33:492-501.
19. Myer GD, Ford KR, Hewett TE. Rationale and clinical techniques for anterior cruciate ligament injury prevention among female athletes. *Journal of Athletic Training* 2004;39:352-364.
20. Shimokochi Y, Shultz SJ. Mechanisms of noncontact anterior cruciate ligament injury. *Journal of Athletic Training* 2008;43:396-408
21. Quatman CE, Quatman-Yates CC, Hewett TE. A plane explanation of anterior cruciate ligament injury mechanisms:A systematic review. *Sports Medicine* 2010;40:729-46.
22. Boden BP, Dean GS, Feagin Jr JA, Garrett Jr WE. Mechanisms of anterior cruciate ligament injury. *Orthopedics* 2000;23:573-578.
23. Cochrane JL, Lloyd DG, Buttfield A, Seward H, McGivern J. Characteristics of anterior cruciate ligament injuries in Australian football. *Journal of Science and Medicine in Sport* 2007;10:96-104.
24. Krosshaug T, Nakamae A, Boden BP, Engebretsen L, Smith G, Slauterbeck JR, and et al. Mechanisms of anterior cruciate ligament injury in basketball. *The American Journal of Sports Medicine* 2007; 35 :359-67.
25. Withrow TJ, Huston LJ, Wojtys EM, Ashton-Miller JA. The relationship between quadriceps muscle force, knee flexion, and anterior cruciate ligament strain in an in vitro simulated jump landing. *The American Journal of Sports Medicine* 2006;34:269-74.
26. DeMorat G, Weinhold P, Blackburn T, Chudik S, Garrett W. Aggressive quadriceps loading can induce noncontact anterior cruciate ligament injury. *The American Journal of Sports Medicine* 2004;32:477-83.
27. Sell TC, Ferris CM ,Abt JP, Tsai YS, Myers JB, Fu FH, and et al. Predictors of proximal tibia anterior shear force during a vertical stop-jump. *Journal of Orthopaedic Research* 2007;25:1589-97.
28. Grood E, Noyes F, Butler D, Suntay W. Ligamentous and capsular restraints preventing straight medial and lateral laxity in intact human cadaver knees. *The Journal of Bone and Joint Surgery American* 1981;63:1257-1269.
29. Markolf KL, Kochan A, Amstutz H. Measurement of knee stiffness and laxity in patients with documented absence of the anterior cruciate ligament. *J Bone Joint Surg Am* 1984;66:242-52.
30. Quatman CE, Hewett TE. The anterior cruciate ligament injury controversy: is “valgus collapse” a sex-specific mechanism? *British Journal of Sports Medicine* 2009;43:328-35.

31. Malinzak RA, Colby SM, Kirkendall DT, Yu B, Garrett WE. A comparison of knee joint motion patterns between men and women in selected athletic tasks. *Clinical Biomechanics* 2001;16:438-45.
32. Blackburn JT, Padua DA. Sagittal-plane trunk position, landing forces, and quadriceps electromyographic activity. *Journal of Athletic Training* 2009;44:174-9.
33. Blackburn JT, Padua DA. Influence of trunk flexion on hip and knee joint kinematics during a controlled drop landing. *Clinical Biomechanics* 2008;23:313-9.
34. Devita P, Skelly WA. Effect of landing stiffness on joint kinetics and energetics in the lower extremity. *Med Sci Sports Exerc* 1992;24:108-15.
35. Fagenbaum R, Darling WG. Jump landing strategies in male and female college athletes and the implications of such strategies for anterior cruciate ligament injury. *The American Journal of Sports Medicine* 2003;31:233-40.
36. Pollard CD, Davis IMC, Hamill J. Influence of gender on hip and knee mechanics during a randomly cued cutting maneuver. *Clinical Biomechanics* 2004;19:1022-31.
37. Olsen OE, Myklebust G, Engebretsen L, Bahr R. Injury mechanisms for anterior cruciate ligament injuries in team handball. *The American Journal of Sports Medicine* 2004; 32:1002-1012.
38. Lephart SM, Ferris CM, Riemann BL, Myers JB, Fu FH. Gender differences in strength and lower extremity kinematics during landing. *Clinical Orthopaedics and Related Research* 2002;401:162-169.
39. Meyer EG, Baumer TG, Slade JM, Smith WE, Haut RC. Tibiofemoral contact pressures and osteochondral microtrauma during anterior cruciate ligament rupture due to excessive compressive loading and internal torque of the human knee. *The American Journal of Sports Medicine* 2008;36:1966-77.
40. Hollis J, Takai S, Adams D, Horibe S, Woo SLY. The effects of knee motion and external loading on the length of the anterior cruciate ligament (ACL): a kinematic study. *Journal of Biomechanical Engineering* 1991;113:208-214.
41. Fischer DV. Neuromuscular training to prevent anterior cruciate ligament injury in the female athlete. *Strength & Conditioning Journal* 2006;28:44-54.
42. Cerulli G, Benoit D, Caraffa A, Ponteggia F. Proprioceptive training and prevention of anterior cruciate ligament injuries in soccer. *The Journal of Orthopaedic and Sports Physical Therapy* 2001;31:655-60
43. Beynon BD, Fleming BC. Anterior cruciate ligament strain in-vivo: a review of previous work. *Journal of Biomechanics* 1998;31:519-25.
44. Besier Tf, Lloyd Dg, Cochrane JI, Ackland Tr. External loading of the knee joint during running and cutting maneuvers. *Medicine & Science in Sports & Exercise* 2001;33:1168-1175.
45. Hewett TE, Stroupe AL, Nance TA, Noyes FR. Plyometric training in female athletes. *The American Journal of Sports Medicine* 1996;24:765-73.
46. Hewett TE, Ford KR, Hoogenboom BJ, Myer GD. Understandin and prevention ACL injuries: current biomechanical and epidemiological considerationd. *NAJSPT* 2010; 5: 234-51.
47. McLean SG, Lipfert SW, Van Den Bogert AJ. Effect of gender and defensive opponent on the biomechanics of sidestep cutting. *Medicine & Science in Sports & Exercise* 2004;36:1008-1016.
48. Chappell JD, Yu B, Kirkendall DT, Garrett WE. A comparison of knee kinetics between male and female recreational athletes in stop-jump tasks. *The American Journal of Sports Medicine* 2002;30:261-7.
49. Bendjaballah MZ, Shirazi-Adl A, Zukor D. Finite element analysis of human knee joint in varus-valgus. *Clinical Biomechanics* 1997;12:139-48.
50. Hewett TE, Myer GD, Ford KR. Prevention of anterior cruciate ligament injuries. *Current Women's Health Reports* 2001;1:218-224.

51. Huston LJ, Wojtys EM. Neuromuscular performance characteristics in elite female athletes. *The American Journal of Sports Medicine* 1996;24:427-36.
52. Markolf K, Wascher D, Finerman G. Direct in vitro measurement of forces in the cruciate ligaments. Part II. *J Bone Joint Surg Am* 1993;75:387-94.
53. Baratta R, Solomonow M, Zhou B, Letson D, Chuinard R, D'ambrosia R. Muscular coactivation. *The American Journal of Sports Medicine* 1988;16:113-22.
54. Buchanan PA, Vardaxis VG. Sex-related and age-related differences in knee strength of basketball players ages 11–17 years. *Journal of Athletic Training* 2003;38:231-237
55. Zazulak BT, Hewett TE, Reeves NP, Goldberg B, Cholewicki J. Deficits in neuromuscular control of the trunk predict knee injury risk. *The American Journal of Sports Medicine* 2007;35:1123-30.
56. Myer GD, Brent JL, Ford KR, Hewett TE. Real-time assessment and neuromuscular training feedback techniques to prevent anterior cruciate ligament injury in female athletes. *Strength & Conditioning Journal* 2011;33:21-35.
57. Hewett TE, Torg JS, Boden BP. Video analysis of trunk and knee motion during non-contact anterior cruciate ligament injury in female athletes: lateral trunk and knee abduction motion are combined components of the injury mechanism. *British journal of sports medicine*. 2009;43:417-22.
58. Zazulak BT, Hewett TE, Reeves NP, Goldberg B, Cholewicki J. The effects of core proprioception on knee injury. *The American Journal of Sports Medicine*. 2007;35:368-73
59. Hodges PW, Richardson CA. Contraction of the abdominal muscles associated with movement of the lower limb. *Physical Therapy* 1997;77:132-42.
60. Chaudhari AM, Andriacchi TP. The mechanical consequences of dynamic frontal plane limb alignment for non-contact ACL injury. *Journal of Biomechanics* 2006;39:330-8.
61. Basmaian J, De Luca CJ. *Muscles alive*. Williams and Wilkins: Baltimore 1985: 72-84.
62. Paterno MV, Ford KR, Myer GD, Heyl R, Hewett TE. Limb asymmetries in landing and jumping 2 years following anterior cruciate ligament reconstruction. *Clinical Journal of Sport Medicine* 2007;17:258-262
63. Paterno MV, Schmitt LC, Ford KR, Rauh MJ, Myer GD, Huang B, and et al. Biomechanical measures during landing and postural stability predict second anterior cruciate ligament injury after anterior cruciate ligament reconstruction and return to sport. *The American Journal of Sports Medicine* 2010;38:1968-78.
64. Ford KR, Myer GD, Hewett TE. Increased trunk motion in female athletes compared to males during single leg landing *Medicine & Science in Sports & Exercise* 2007;39:S70.
65. Leetun DT, Ireland ML, Willson JD, Ballantyne BT, DAVIS I. Core stability measures as risk factors for lower extremity injury in athletes. *Medicine & Science in Sports & Exercise* 2004;36:926-34.